

Příloha časopisu

Kohout

JARO 2021

Moje pěkná jarní vzpomínka

Seniorky v českořebovském Domově nám vyprávěly o svých vzpomínkách na jaro a Velikonoce. Laskavě souhlasily i s jejich uveřejněním, aby si i ostatní uživatelé Domova mohli při čtení těchto zážitků společně s nimi zavzpomínat.

Pomlázka

Na Velikonoce jsem chodila s bráchou, protože jsme tatínka neměli. Chodili jsme na pomlázku, ale my jsme u sebe spíš nosili takovou malou lahvičku, v té byla nějaká kořalka a dávala se vždycky tomu, komu jsme nařezali, to znamená, že jsme šli třeba ke známým a vypráskali jsme starou babičku a nalili jsme jí „náprstek“ (trochu kořalky).

Brácha pak chodil ještě na statek a tetka mu zas vždycky dávala syrová vejce, protože on měl rád, když mu je babička usmažila. A pak

jsme chodili ke kmotře.

Když už jsem byla potom starší, chodil brácha flákat s chlapci a my děvčata jsme za týden mohly jít na takovou „pomlázku“ - bylo spíše jako vylepšení Velikonoc.

Velikonoce

Velikonoce, to je velký pojem... Před Velikonocemi se peklo cukroví, mazanec a maminka pekla beránka. Na vajíčka jsme přikládali takové papírky. Ráno se šlo do kostela, jakmile jsme ale přijeli, už nás kluci vyhlíželi. První výprask byl od bratra, to bylo jen takové šimrání, ale od táty to bolelo, ten to bral pořádně. Rozdávala jsem vajíčka a sem tam i nějakou čokoládku. Od ostatních kluků jsem také byla bita. Schovávala jsem se, jak to jen šlo, ale vždy mě našli. Přála bych to zažít

všem dětem, líbilo by se jim to. Ta radost, když něco dostali. Ale to už je dávno, avšak člověk stejně vzpomíná...

Beránek

Já mám na Velikonoce ráda beránka, toho s čokoládou. Ale nepekla jsem ho, neměla jsem formu. Většinou jsem si ho kupovala. Anebo jsem si musela formu vypůjčit. Na Velikonoce jsem pekla mazanec. Z kynutého těsta, z padesáti dek mouky. Jako na Vánoce vánočky. To toho byl vždycky plnej plech.

Vajíčka jsem si barvila doma. Kupovala jsem na to barvy v těch pytlíčkách. V cibuli jsem vajíčka nebarvila.

Velikonoční pondělí

Na Velikonoční pondělí k nám chodili kluci na pomlázku. To víte, já jsem se před nima vždycky schovávala. Měli jsme doma pod schody takovou komoru, tam jsem si vždycky vlezla. Ale oni mě stejně našli. Maminka jim ukázala, kde jsem. Moc mě nešlehali, to bylo spíš jen tak z legrace.